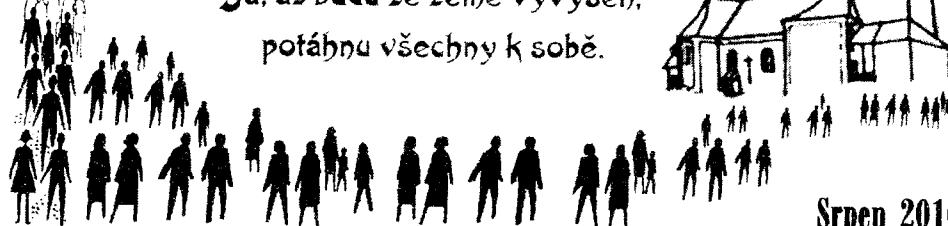
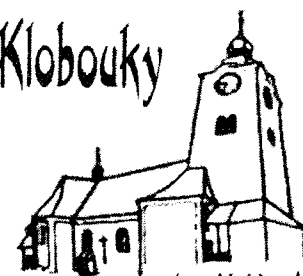

Zpravodaj farnosti Valašské Klobouky

Já, až budu ze země vyvýšen,
potáhnu všechny k sobě.

Srpen 2010

OBĚŤ MŠE SVATÉ

Je léto, jsou prázdniny, čas dovolených a pro nás věřící možná čas poutí. Vzpomínám si, že když jsem byl malý, jezdili jsme jednou za rok na sv. Hostýn. Vstávali jsme o půl čtvrté ráno ještě za tmy a prvním vlakem směrem na Lideč jsme vyrazili na pouť.

Dneska máme mnohem větší výběr poutí, ať už v tuzemsku nebo v zahraničí. Všeobecně se zdá, že poutníků ubývá, ale možná je to tím, že je bezpočet poutních míst a možností. A kdo by byl například již finančně vyčerpán, může se poohlédnout po okolí.

Jeden tip bych určitě měl. V neděli 22. srpna na svátek P. Marie Královny bude v 15 hodin poutní mše svatá na Dělanovci. V přírodě u kaple nad studánkou můžeme prožít krásnou pouť s nejsvětější obětí našeho Pána Ježíše. Když dorazíme po svých, uděláme něco pro zdraví duše i těla. A co víc: Přineseme oběť za sebe i naše rodiny. Panna Maria nás vyzývá: Modlete se nejen za sebe, ale hlavně za vaše blízké...

A pater Matteo Crawley píše o oběti mše svaté: Různých pobožností není málo, ale Královna všech, Oběť mše svaté, nám často schází. A to je důvod, proč nedochází k některým tak žádaným velkým konverzím. Chtěl bych vyvolat mezi dobrými katolíky silnou reakci na toto tak důležité téma. S bolestnou Královnou, Janem a Marií Magdalskou prosme se slzami na Kalvárii oltáře a naléhejme neodbytně na božskou Oběť, aby nešetřila zázraky pro naše současníky. Provokujme tyto zázraky u všemohoucnosti mše svaté. To je prostředek, který začal působit na Velký pátek a který láme skály největších hříšníků. *(úryvek z týdeníku Světlo)*

Tomáš Cahel

CÍRKEV JE ZBUDOVÁNA NA SKÁLE

PAPEŽ JE ZÁRUKOU NEPŘEMOŽITELNOSTI CÍRKVE

Opět jednou je to až tak daleko: církev se potácí, prognózy předpovídají přinejmenším dílčí zániky, oznamují to „znamení doby“, radují se nepřátelé církve. Tentokrát to klapne, tvrdí, škoda, že se toho nedožil Voltaire: „Zničte tu hanebnici!“

Napadá mě v této souvislosti jeden starý příběh, snad to byla vize nějakého světce. Jak už to bývá: Hitler, Stalin a jiní mocní nepřátelé církve tahají za obrovské lano, které je ovinuto kolem kopule chrámu svatého Petra. Je vidět, jak se namáhají, jak silní jsou tito mužové, a na kopuli se objevují první trhliny. Za těmito muži se vynoří dábel, šklebí se posměšně na tyto protivníky církve a je zoufalý ze svého vlastního, předem naprogramovaného nezdaru: „Vy blázni, už 2000 let se o to snažím, od Goigoty až po Osvětim, za pomoci všech gulagů, parlamentů, nakladatelství i samotného Vatikánu! Nechal jsem prolít řeky krve a dosáhl jsem už mnohého, jen ne toho, zničit církev. A vy, idioti, si myslíte, že se vám to podaří?“ A příběh končí výsměchem ďábla.

V Písmu svatém se však dábel nikdy nesměje. Ale třeba je to k nevíře, Bůh se naopak směje a je jen jeden důvod k tomuto smíchu, který můžeme číst v žalmu 2,1-4: *Proč se bouří pohané a národy kují marné plány? Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a jeho Pomazanému: „Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme.“ Ten, jenž trní na nebesích, se směje, Panovníkovi jsou k smíchu. Skutečně, u Karla Marxe a jiných nenávistníků nacházíme plány, které takřka doslova odpovídají tomuto žalmu, ale Bůh se tomu jen směje.*

Ježíš předpověděl své církvi nejednou, že musí počítat s brutálním pronásledováním (Mt 23,34). Řekl svým učedníkům, že je posílá jako ovce mezi vlky (Mt 10,16). Ale také řekl: Brány pekelné ji nepřemohou. (Mt 16,18). Ježíšovo podobenství o domu na skále uklidňuje: Ježíš nestaví na písku, ale na skále!

„Petr je Skála!“ Před nedávnem jsem se zeptal jednoho evangelického přítele: Jak vykládáte vlastně vy evangelici toto místo Písma o církvi, kterou Ježíš zbudoval na Petrovi – Skále? Jeho odpověď: „Ta slova platí jen Petrovi, nikoliv pro další dobu!“ Při nejlepší vůli, tato odpověď nedává žádný smysl: Dům – církev jen na několik let? Základy se kladou na léta, na staletí a nic není pro ně vhodnější než skála. Nebo byla církev postavena na skále jen za života Petrova a pak se přestěhovala na písek, na kterém podle Ježíšova podobenství budují jen „nerozumní“?

A kromě toho: Církevní dějiny potvrzují správnost katolického výkladu. Kdyby papež nebyl tajemně „skálou“, bylo by už papežství dávno zničeno! Bylo by už dávno padlo za obět erozi a mnoha politickým a ideologickým silám. Papež je a zůstává jedinečným fenoménem světových dějin, kterému se nikdo a nic nemůže rovnat. Je to skutečně

neuvěřitelné: Ježíš si povolá muže, jehož slabosti evangelium opakovaně popisuje, a nazve ho skálou, na které staví svou církev. A pak je tento muž a jeho nástupci po celá staletí skutečně „skálou“, a k tomu nerozbornou!

Jaká je kvalifikace papeže? Když odhlédneme od mužského pohlaví, vlastně žádná. Může mít vysoký inteligenční kvocient, ale také ho mít nemusí. Když si o otázkách víry jen povídá, je omylný člověk, ale může jako papež mluvit tak, že je neomylný. Přitom může mluvit s jinými křesťany a biskupy a radit se s nimi, ale také to dělat nemusí a nepotřebuje pro sebe žádnou většinu. Kdo věří papeži jen proto, že má doktorát a bystrý rozum, ten ztratil víru. Ježíš nám ho dal proto, abychom mu naslouchali prostě proto, že je papež. Tečka. Byli papežové silní a slabí, chytrí a nenadaní, zbožní, a dokonce rozmařili, ale žádný z nich nezradil víru, žádný neřekl o svém předchůdci: „To, čemu učil on, je nesmysl!“

K tomu přistupuje ještě něco jedinečného: Když papež zemře a je volen nový, zdá se, jako by se v těch dnech stal celý svět katolický: všichni lidé se zatajeným dechem čekají, kdo bude dalším papežem. Proč vlastně? Kdo tak čeká na zástupce nějakého náboženství, především když to není jeho náboženství? Paradoxně čekají na někoho, o kom hned po vykonané volbě prohlásí, že učí nesmyslným věcem, a stejně nevěří v jeho úřad.

Přitom všichni vědí, že nezruší ani jedno písmenko nauky, naopak zdůrazňuje ustavičně, že to není jeho nauka, nýbrž někoho Vyššího, jeho Mistra a Boha.

„Petr je skála!“ K čemu ho máme a k čemu ho potřebujeme? Ježíš dal Petrovi „klíč“ a uložil mu, aby pásl stádo, křtil lidi, učinil z nich jeho učedníky a učil je. To, co lidi nejvíce pobuřuje, je nauka o Petrovi. Ale Bůh si nedělá žádné iluze o jejich rozumu, o jejich odporu podřídit se pravdě. Proto vybavil svou „Skálu“ svým systémem GPS, který ukazuje člověku cestu v jeho bludné zahradě, ukazuje, kdy a kde má zabočit a který výjezd je ten pravý. Církev nazývá tento GPS-systém „učitelský úřad“, který je vybaven božským „googlem“, katechismem církve, s jehož pomocí může každý člověk zažít pravdu o Bohu a o jeho spojení s lidmi a může ji podle počítačové mluvy „uložit do paměti“.

Nepřekračuje to všechno sílu jednoho člověka, který denně prožívá svou lidskou omezenost a musel by se smát, kdyby mu někdo řekl, že teď vidí „Skálu“? Člověk jako my, jako ty a já, možná chytrější, ale také třeba vůbec ne, ale je to muž, který vyzáruje do světa světlo, které přichází od Boha, podobně jako měsíc, ale měsíc zůstává měsícem, i když šíří sluneční světlo. Je to vyvolení, co dělá ze slabého, nenápadného člověka nerozbornou, tajemně zářící skálu, na které troskotají všechny pokusy o její zničení. Jak by mohl zabloudit do bludných nauk, když mu sám Ježíš přislíbil svou pomoc a v každé mši svaté se za něho modlí celý svět?

My katolíci máme všechny důvody děkovat Bohu za tuto skálu. V žalmech se nesčetněkrát modlíme: „Pane, ty jsi má skála, moje ochrana, můj štít!“ Papež není Bůh, není církev a nepřestává být omezeným člověkem. Ale Kristus, aniž by se nás ptal, udělal z něho skálu, kterou používá a ve které všichni nacházíme svou ochranu. Jestliže tomu evangelišti a jiní křesťané nevěří, je to škoda, ale v podstatě i oni musí přiznat. „že by to vlastně bylo pěkné, kdyby katolíci měli pravdu a kdyby papež byl skutečně Boží skálou!“

Ještě jednou: je papež „nadpozemský“? Nikoliv, je to člověk z masa a krve jako ty a já. Ale je to „zástupce Kristův“, a tak i když zůstává celým člověkem, může mezi námi zpřítomnit něco z Boží slávy. A síly zla? K smíchu, Bůh se jim směje a my s Ním. „Máme papeže! Bohu díky!“

Převzato z časopisu Světlo

Probouzej dobrý úmysl

Platí dozajista obecné rčení: „Ať člověk dělá cokoli, každého hodnotí jeho úmysl.“ Vstáváš z lůžka a hned se pouštíš do různých věcí, aniž bys prosil o dobrý úmysl a obrátil mysl k Bohu? Věř mi, že se ničím nelišíš od zvířete.

Ať se modlíš, čteš, píšeš, vedeš dobrý rozhovor, přemýšlíš, pracuješ, jíš, piješ, zaslouženě odpočíváš a posiluješ svého ducha, zkrátka ať děláš cokoli poctivého, svatého, užitečného a chvályhodného, konej to z lásky k Bohu a k jeho chvále tak, aby všechna tvá díla předcházel dobrý úmysl nebo je alespoň následoval.

Laskavý a milosrdný Pán posvětil všechna naše díla při pohledu na naši upřímnou snahu, myšlenky a činnosti; zachová nás od hříchu, a kdybychom náhodou ze slabosti upadli, okamžitě nás pozvedne a laskavě nám odpustí nedbalost. Nakonec způsobí, že ho budeme tím nejdokonalejším způsobem milovat – celým srdcem, celou duší, celou myslí, celou vůlí a ze všech sil, všude, vždycky, po celou věčnost – a sjednotíme se s jeho božstvím tím nejužším poutem nejhlubší lásky.

Pán hodnotí naše skutky, touhy, přání, záměry a práci podle úmyslu a podle toho také odměňuje. Mnozí konají celou řadu úžasných, hrdinských skutků, avšak se špatným úmyslem. Touží po mnoha věcech, avšak bez požitku, mnoho pracují, ale naprázdno.

Pravý úmysl je ten, při němž člověk nemá na zřeteli vlastní užitek, ale prospěch druhých a jde mu o slávu a zalíbení Boha samého.

Rudolf Fiala

Děti, televize a internet Zajímejme se o to, co děti sledují Spousta problémů pro vychovatele

Televize a v ještě větší míře internet stavi vychovatele před spoustu problémů. Dobře víme, co televizi i internetu vytýkají. V první řadě je to přemíra násilí, která u dětí vyvolává stres, poruchy spánku, úzkost, skupinovou agresivitu či necitlivost k utrpení druhých lidí. Filmů bez revolverů, potyček, zabíjení a potoků krve je v televizi žalostně málo. Z utrpení je pouhá podívaná a trpící člověk přichází o všechnu svou lidskou důstojnost. Co se týče videoher, některé sice obsahují doporučení týkající se věku hráčů, ale i přesto v nich často násilí převažuje nad vším ostatním. Vzpomeňme si třeba jen na hru GTA III, kde se hráč stává drogovým dealerem a pasákem, jehož cílem je zabít co nejvíce policistů. Stejně tak erotické a pornografické mohou vést k nápodobě v nich zobrazovaného chování. Zkrátka a jednoduše: obrazy nad námi mají velkou moc.

Zakazovat není dost dobře možné

Zakazovat dětem jakékoli televizní pořady není dnes dost dobře možné, pokud nechceme, aby se cítili vyloučené z dětského kolektivu. A kromě toho je tu riziko, že to, co nemají doma, budou vyhledávat u kamarádů a nad tím už rodiče nebudou mít vůbec žádnou kontrolu. Důležité je, aby se rodiče zajímali o to, co děti v televizi sledují. Nezapomínejme, že příklady táhnout! Děti by měly vědět, že my sami umíme čas strávený před obrazovkou omezit a že se nedíváme na každou hloupost.

Jasně vymezený čas

Je třeba kontrolovat, co děti v televizi sledují, a pořady vybírat. Nenecháme dítě s televizí o samotě. Psychoanalytik Serge Hefez říká: „Jsem zásadně proti televizi v dětském pokoji.“ V rodině by též mělo být jasně stanoveno, že děti mohou strávit u televize, hraním her nebo brouzdáním na internetu každý den jen určitý, jasně vymezený čas.

V dětech podněcovat kritické myšlení

Rodiče by v dětech měli podněcovat kritické myšlení například tím, že jim vysvětlí, jak se takový televizní pořad vyrábí a co všechno v něm může být pouhý trik. Hloupé nebo nepravděpodobné scény je nejlepší obýt žertem a vždycky je vhodnější říci: „To je blbost,“ než „To je nemorální“. Rodiče by měli vědět, že mohou působit i na instituce, které mají televizní program na starosti: stačí krátký dopis s pádnými argumenty. Hodně štěstí!

Zpracováno podle knihy Denise Soneta: Já tě snad přetrhnu!, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství.

Převzato z www.vira.cz

KONGREGACE SESTER NEPOSKVRNĚNÉHO POČETÍ PANNY MARIE III. řádu sv. Františka z Assisi

Lubica (Slovensko)

Kláster v Lubici má počátky těsně před pádem komunistické totality r. 1989. Přibližně r. 1987 se začal klášter „tajně“ stavět pod záminkou rodinného domu. Po pádu totality se přistavil a rozšířil. R. 1996 na slavnost Neposkvrněného početí Panny Marie byl klášter slavnostně posvěcen spišským sídelním biskupem Mons. Františkem Tondrou.

V současnosti žije v komunitě šest sester. Tři sestry důchodkyně svými modlitbami a obětmi podporují farní společenství. Mladší sestry navštěvují nemocné a nemohoucí ve farnosti a přinášejí jim Eucharistii. Též se angažují v oblasti výchovy a vzdělávání dětí. Některé vyučují náboženství na ZŠ, připravují studenty k přijetí svátosti biřmování a také vedou společenství dětí pod názvem „Mariánská družina“.

Farnost Lubica je obklopená krásnou přírodou. V pozadí se vypíná panorama Vysokých Tater. Nejmilejší místa sester, krom klášterní kaple, jsou: mariánské poutní místo v Levoči a krásná příroda Vysokých Tater. Zde také poznávají Boží lásku a čerpají sílu do dalších dní.

Leitershofen (Německo - Bavorsko, nedaleko Augsburgu)

Sestry zde žijí a pracují v Diecézním exercičním domě sv. Pavla. Na začátku jich bylo 15, v nynější době zůstaly 4 sestry: 2 zaměstnankyně a 2 důchodkyně. Jsou činné v plnění různých úkolů.

Sestra Bernadetta, představená, pracuje v kuchyni, při přípravě hodnotných jídel pro hosty. Sestra Regina pracuje v sakristii. Přípravuje všechno pro bohoslužbu a zdobí kapli. Sestra Jana (důchodkyně), je činná jako prostředník mezi odlišně miuvícími komunitami, když překládá různé okružní listy, dokumenty a dopisy, které jsou posílány z kongregačního centra, aby spojení mezi sestrami zůstalo živé. Sestra Ingrid (také důchodkyně) se věnuje květinám v zahradě, aby mohly být upotřebeny také jako výzdoba pro kapli. Obě sestry se starají i o domácnost v klauzuře. Pro volný čas existuje ještě velká knihovna, je možno hrát na varhany, procházet se v parku, pěstovat různé koničky. A konečně – i když ne na poslední místě – je zde kaple, která je jako stvořená pro soustředění.

Tartu (Estonsko)

Tato malá komunita stojí na piliřích modlitby a obětí sester, které zde v Estonsku prožily nelehkých 50 let. Po příchodu do Tartu v roce 1936 otevřely mateřskou školku, kde se od dětí učily místní ugrofinský jazyk. Dva roky po zakoupení nového domu,

který umožňoval rozšíření činnosti, bylo Estonsko v roce 1940 obsazeno sovětskými vojsky. Sestry mohly pokračovat ve svém řeholním životě jen tajně, pracovaly na klinice, pomáhaly farníkům a staraly se o kostel. Jejich služba byla důležitá hlavně během 7 let, kdy stotísíkové město Tartu nemělo katolického kněze. Jen jejich stáří bylo důvodem, proč byly v roce 1987 povolány zpět do Čech.

Kongregace navázala na jejich službu a obnovila v roce 1997 řeholní život v tomto druhém největším městě Estonska. Katolická církev je tu malá, ale mladá. Jako jediné řeholnice v okruhu 200 kilometrů se snaží svědčit o radosti života pro Boží království. Starají se o úklid a výzdobu farního kostela, navštěvují nemocné a osamělé. Nejvíce energie a času věnují službě místní katolické základní škole. Jedna sestra jako ředitelka, druhá ve školní kuchyni a třetí sestra s předškolními dětmi. Společně s 12 katolickými kněžími a 20 řeholními sestrami, pod vedením otce biskupa, prožívají své zasvěcení v misijní službě bratřím a sestrám, kterým díky silnému reformačnímu hnutí chybí návaznost katolické tradice a kteří vysílení sovětským režimem upřímně hledají smysl svého života

Eduard Vladimír

POUŤ NA SVATÝ HOSTÝN PRO STARŠÍ A NEMOCNÉ

s výjezdem autobusu až k bazilice
se uskuteční v úterý 17. srpna 2010

Odjezd autobusu bude v 7 hodin. Cena je 150,- Kč.

Podle zájmu pojedje autobus i na vesnice.

Zájemci, přihlaste se u Anny Fojtů, tel. 577 320 666.

Pouť farnosti pro ostatní bude 11. září 2010.

POUŤ NA PROVOĐOV

se uskuteční v neděli 8. srpna 2010

Odjezd autobusu bude ve 12 hodin. Cena je 100,- Kč.

Podle zájmu pojedje autobus i na vesnice.

Zájemci, přihlaste se u Anny Fojtů, tel. 577 320 666.

Pouť farnosti pro ostatní bude 11. září 2010.

POUŤ NA DĚLANOVCI

V neděli 22. srpna 2010

v 15 hodin

bude sloužena poutní mše svatá

k počtě Panny Marie Královny

u kaple na Dělanovci.

V měsíci červenci 2010 byli pokřtěni:

35. Nela Lišková z Brumova – Bylnice
36. Alžběta Kostková ze Smoliny
37. Matěj Koudelka z Leskovce
38. Matyáš Marek Polách z Val. Klobouk
39. Nicol Monika Poláčková z Val. Klobouk
40. Kamil Petr Polách z Val. Klobouk
41. Andrea Balogáčová z Val. Klobouk
42. Klára Marie Petrová z Val. Klobouk

V měsíci červenci 2010 byli sezdáni:

7. Karel Vlček z Lačnova a Alena Hutníková – Stará Ľubovňa (SK)
8. Petr Macek z Brumova – Bylnice a Jana Foltýnková z Val. Klobouk
9. Stanislav Cigánek z Poteče a Ludmila Mačková z Lačnova
10. Kamil Šmatlo z Vlachovic – Vrbětic a Miroslava Čurečková z Val. Klobouk
11. Lukáš Černý z Vlachovic a Kateřina Rumánková z Lidečka
12. Karel Vlček ze Študlova a Dagmar Kolínková ze Študlova

V měsíci červenci 2010 byli pohřbeni:

31. Bedřich Holba z Val. Klobouk, nar. 1935
32. Božena Šmatlová z Poteče, nar. 1932
33. Jaroslav Talčík z Val. Klobouk, nar. 1937
34. Petr Švach z Val. Klobouk, nar. 1957
35. Václav Ptáček ze Študlova, nar. 1933
36. Emilie Vlčková z Lačnova, nar. 1929
37. Milan Švach z Val. Klobouk, nar. 1926

„K sobě“ - zpravodaj farnosti Valašské Klobouky. Ročník 14. Vydává Farnost Valašské Klobouky, Smetanova 113, PSČ 766 01, tel. 739 245 902, e-mail: faraklobouky@volny.cz, www.faraklobouky.cz.
 Redakční rada: P. Mgr. Karel Janiček, P. Mgr. Marek Adamík, Mgr. František Mikulčík, Veronika Mikulčíková, Antonín Polach. Naměty, příspěvky doručte na faru. Neprodejné, slouží pro interní potřebu farnosti.
 Dobrovolné finanční příspěvky budou použity na opravu farního kostela.